

НИКЪЛЪС
СПАРКС

Дарът на
светулките

Трогателна история, която ще докосне сърцето Ви

At First Sight
Copyright © 2005 by Nicholas Sparks
All rights reserved.

© Емилия Карастойчева, превод
© Димитър Стоянов – Димò, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-250-1

Книгите на *ЕРА* можете да намерите на
www.erabooks.net

**НИКЪЛЪС
СПАРКС**

***ДАРЪТ
НА СВЕТУЛКИТЕ***

ЕРА

*Тази книга е посветена
на Майлс, Райън, Ландън, Лекси и Савана*

Пролог

Февруари, 2005 г.

Съществува ли наистина любов от пръв поглед?

Седнал в дневната, той си повтаряше мислено този въпрос. Навярно за стотен път. Навън зимното слънце отдавна беше изгряло. Пред прозореца се стелеше сивкава мъгла. Освен една клонка, която трополеше тихо по стъклото, цареше пълна тишина. Той обаче не беше сам. Стана от канапето и прекоси коридора да я погледне. Размисли дали да не легне до нея и да затвори поне за малко очи. Чувстваше се изморен, но не искаше да заспива сега. Тя се размърда леко и съзнанието му се зарея в спомени. Залута се по пътя, довел го до нея. Какъв е бил преди? Какъв е сега? Привидно тези въпроси изглеждаха лесни. Казва се Джеръми, на четирийсет и две, син е на ирландец и италианка, прехранва се, пишайки статии за списания. Така би отговорил, ако го попитат. И не би излъгал. Чудеше се обаче дали не трябва да добави още нещо. Да спомене ли например, че преди пет години посети Северна Каролина, за да разнищи загадка? Че там се влюби не веднъж, а два пъти? Че красивите спомени са обагрени с тъга и че дори сега не знае кои от тях ще устоят на времето?

Върна се в дневната. Не размишляваше често за миналото, но и не отпъждаше спомените за него. Нямаше как да изтрие тази глава от живота си, както не можеше

да промени рождената си дата. Понякога му се приискваше да върне времето и да заличи тъгата, но усещаше, че ако го направи, радостта също ще помръкне. А това бе немислимо.

В най-тъмните дебри на мрака си спомняше най-често за нощта с Лекси в гробището. Нощта, когато зърна призрачните светлини – загадката, довела го тук от Ню Йорк. Тогава обаче осъзна за пръв път колко много означава Лекси за него. Докато чакаха в тъмнината, обвила гробището, тя му разказа повече за живота си. Обясни му, че е осиротяла рано. Джеръми вече го знаеше, но не знаеше, че започнала да сънува кошмари, след като родителите ѝ си отишли. Ужасни, натрапчиви кошмари как вижда смъртта им. Баба ѝ Дорис се видяла в чудо и я довела на гробището да види загадъчните светлини. На малката Лекси те се сторили като приказан небесен дар и тя веднага познала духовете на родителите си. Изпитвала нужда да повярва точно в това и кошмарите повече не я навестили.

Джеръми се трогна от историята ѝ, от загубата, която бе преживяла, и от могъществото на невинната вяра. По-късно същата нощ и той видя светлините и попита Лекси какво са всъщност според нея. Тя се приведе към него и прошепна:

– Родителите ми. Сигурно искат да те видят.

Тогава изпита желание да я прегърне. Отдавна беше разбрал, че именно в този момент се бе влюбил в нея. И оттогава не бе спирал да я обича.

Навън февруарският вятър задуха отново. Сумрачната пелена на мъглата забулваше всичко. Джеръми легна върху канапето, въздъхна изтощено и усети как тежестта на тази година го дърпа назад. Би могъл да прогони образите, но втрещен в тавана, той им позволи да изплуват в ума му. Винаги им позволяваше.

Ето какво се бе случило.

1

Пет години по-рано Ню Йорк, 2000 г.

– Лесно е – каза Алвин. – Първо срещаш привлекателно момиче, после се виждате известно време, за да се уверите, че възгледите ви са съвместими. Дали ще вземате единодушно важните житейски решения. На чие семейство ще гостувате по празниците, дали искате да живеете в къща или в апартамент, куче ли ще отглеждате или котка, кой ще се къпе пръв в банята сутрин, докато има достатъчно гореща вода. Ако няма разногласия, тогава се жените. Следиш ли ми мисълта?

– Да – отвърна Джеръми.

В хладната февруарска събота Джеръми Марш и Алвин Бърнстейн бяха в апартамент на Джеръми в Уест Сайд. Цял следобед опаковаха багажа му и навсякъде имаше кашони. Някои вече бяха пълни и подредени до стената, готови да ги натоварят във вана. Другите бяха полупразни. Като цяло апартаментът приличаше на място, където тасманийски дявол си е устроил купон и си е тръгнал, след като е опустошил всичко. Джеръми недоумяваше как е успял да събере толкова боклуци – факт, който годеницата му Лекси Дарнъл му натякваше цяла сутрин. Преди двацет минути Лекси вдигна отчаяно ръце и излезе да обядва с майка му. Джеръми и Алвин останаха сами.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – притисна го в ъгъла Алвин.

– Каквото току-що каза.

– Нищо подобно. Объркваш реда. Преминаваш направо към Голямото „да“, преди да си преценил дали сте подходящи един за друг. Почти не познаваш Лекси.

Джеръми натъпка още едно чекмедже дрехи в кашона с надеждата Алвин да смени темата.

– Познавам я...

Алвин събра купчина листове от бюрото му и ги натъпка в същия кашон. Като най-добър приятел на Джеръми, смяташе, че има право да изразява свободно мнението си.

– Опитвам се да съм честен и съм сигурен, че същите мисли измъчват цялото ти семейство. Не я познаваш достатъчно, за да се преместиш там, камо ли да се ожениш за нея. Прекарал си само една седмица с нея. Не е като с Мария. Аз познавах Мария далеч по-добре, отколкото ти познаваш Лекси, помниш ли? Но не дотам, че да се ожена за нея.

Джеръми извади листовите и ги върна върху бюрото. Алвин наистина познаваше бившата му съпруга Мария – още преди Джеръми да се запознае с нея – и двамата бяха приятели и досега.

– И?

– Представи си как аз идвам и ти казвам: „Срещнах едно страхотно момиче и ще си зарежа кариерата, за да се преместя на юг и да се ожена за нея“. Онова момиче, да речем... как се казваше... Рейчъл?

Рейчъл работеше в ресторанта на бабата на Лекси и Алвин хлътна по нея по време на краткия си прес-той в Буун Крийк. Дотолкова, че дори я покани в Ню Йорк.

– Щях да кажа, че се радвам за теб.

– Моооля те. Забрави ли какво каза, когато мислех да се ожена за Ева?

– Не съм забравил. Но беше различно.

– О, да, разбирам. Мислиш се за по-зрял от мен.

– Да. Освен това Ева не беше от жените, които свиват семейно гнездо.

Алвин призна, че е вярно. Лекси беше библиотекарка в малко южно градче, а Ева имаше студио за татуировки в Джърси. Именно тя беше автор на повечето татуиси по ръцете му, както и на пиърсинга по ушите му – украса, благодарение на която той приличаше на бивш затворник. Не това обаче смути Алвин. Приятелят, с когото Ева живееше и за когото бе пропуснала да му спомене, в крайна сметка обрече връзката им на крах.

– Дори Мария смята, че е безумие.

– Казал си ѝ?

– Разбира се. Обсъждаме всичко.

– Радвам се, че си толкова близък с бившата ми съпруга. Но не е нейна работа. Нито пък твоя.

– Опитвам се просто да те вразумя. Пришпорваш нещата. Не познаваш Лекси.

– Защо непрекъснато го повтаряш?

– Ще го повтарям, докато не признаеш, че наистина сте почти непознати.

Алвин – като петимата по-големи братя на Джеръми – не се бе научил да сменя темата. Приличаше на куче, захапало кокал.

– Познавам Лекси.

– Нима? Как е второто ѝ име?

– Моля?

– Чу ме. Каж ми второто ѝ име.

Джеръми примигна.

– Това пък откъде ти хрумна?

– Не мислиш ли, че би следвало да знаеш, щом ще се жениш за нея?

Джеръми отвори уста да отговори, но осъзна, че наистина не знае. Лекси не му беше казвала, а и той не бе питал. Алвин, усетил, че разколебава заслепения си приятел, продължи упорито:

– Да преминем към някои други елементарни неща. Какво е учила в колежа? Кои са приятелите ѝ от студентските години? Кой е любимият ѝ цвят? Бял хляб ли обича, или пълнозърнест? Кой е любимият ѝ филм? Кой е любимият ѝ писател? Знаеш ли на колко години е точно?

– На трийсетина – прекъсна го Джеръми.

– Трийсетина? Това и аз го знам.

– Почти съм сигурен, че е на трийсет и една.

– Почти сигурен? Чуваш ли се колко нелепо звучиш?

Как ще се ожениш за нея, щом не знаеш дори на колко е години!

Джеръми отвори друго чекмедже и го изпразни в нов кашон. Разбираше, че Алвин е прав донякъде, но не искаше да го признае. Пое си дълбоко дъх.

– Мислех, че се радваш, защото най-сетне съм срещнал някого.

– Радвам се. Но не предполагам, че ще напуснеш Ню Йорк и ще решиш да се ожениш. Мислех, че се шегуващ. Тя е прекрасна наистина и ако след година-две все още си влюбен в нея, лично ще те довлека до олтара. Но ти прибързваш безпричинно.

Джеръми се обърна към прозореца. Взря се в сивите, покрити със сажди тухли, обрамчващи практичните правоъгълни прозорци на съседната сграда. Зад тях пробягваха сенки – жена, която говори по телефона, мъж, увит в хавлия, запътил се към банята, друга жена, която глади пред включения телевизор. През цялото време, докато живееше тук, си бяха разменяли само задължителните поздрави и нито дума повече.

– Бременна е – рече най-сетне.

За миг Алвин реши, че му се причува. Изражението на Джеръми обаче му подсказа, че не се шегува.

– Бременна?

– Момиче е.

Алвин се строполи на леглото, сякаш краката му са омекнали.

– Защо не ми каза?

Джеръми сви рамене.

– Тя ме помоли да не казвам на никого засега. Ще си мълчиш, нали?

– Да – обеща зашеметено Алвин. – Разбира се.

– И още нещо.

Джеръми го улови за рамото.

– Искам да ми станеш кум.

Как се бе случило?

Докато на другия ден обикаляха с Лекси търговския център, още се чудеше как да отговори. Не за бременността; тази нощ сигурно щеше да помни до края на дните си. Въпреки увереността, която демонстрираше пред Алвин, понякога му се струваше, че играе роля в популярна романтична комедия, в която всичко е възможно и нищо не е сигурно до финала.

Случилото се не беше обичайно. Всъщност беше съвсем необичайно. Кой отива в малък град да напише статия за „Сайънтифик Америкън“, среща библиотекарката във въпросното градче и се влюбва до ушите в нея за два-три дни? Кой решава да зареже шанса си да води сутрешна телевизионна програма и загърбва живота си в Ню Йорк, за да се премести в Буун Крийк, Северна Каролина – едва забележимо място на картата?

Въпроси, въпроси...

Не го глождеха съмнения, разбира се. Напротив – докато наблюдаваше как Лекси оглежда кутиите с Барбита и конструкторите (искаше да изненада племенниците му с подаръци, за да направи добро впечатление),

се чувстваше по-сигурен от всякога, че решението му е правилно. Усмихна се, представяйки си бъдещия им живот. Как вечерят спокойно, как се разхождат дълго ръка за ръка, как се сгушват пред телевизора. Хубави неща, неща, които осмислят живота. Не таеше наивни надежди, че разногласията ще ги подминат, но беше сигурен, че ще преодоляват успешно бурите, защото са създадени един за друг. Предстоеше им безоблачен живот.

Когато обаче Лекси го подмина, втрещена съсредоточено в рафтовете, погледът му се плъзна към друга двойка, застанала пред купчина плюшени играчки. Всъщност тези двамата се набиваха в очи. Бяха на по трийсетина, елегантно облечени; той приличаше на финансист или адвокат, а съпругата му очевидно се застояваше дълго в козметичния салон. Бяха натоварени с половин дузина пликосе от половин дузина магазини. Диамантът върху пръста ѝ беше колко мраморно топче – далеч по-голям от годежния пръстен, който току-що беше купил на Лекси. Личеше си, че в такива случаи обикновено ги придружава бавачка. Очевидно бяха в небрано лозе.

Бебето в количката пишеше – писъците му огласяха целия магазин и караха всички да се озъртат. По-големият му брат – на около четири години – крещеше още по-оглушително и се тръшкаше на земята. По лицата на родителите се четеше паника, сякаш са войници, попаднали под ненадеен яростен обстрел. От пръв поглед се забелязваха торбичките под очите и изопнатите им скули. Въпреки безупречната фасада явно бяха на ръба на нервната криза. Майката извади бебето от количката, а съпругът ѝ започна да го потупва по гръбчето.

– Не виждаш ли, че се опитвам да я успокоя? – процеди жената. – Заеми се с Елиът.

Скастреният мъж се наведе към сина си, който риташе и се гърчеше върху пода като обладан от зли духове.

– Млъкни веднага! – каза строго мъжът и разклати показалец.

О, да, помисли си Джеръми. Ще те послуша и още как!

Междувременно Елиът продължи да се гърчи с поморавяло лице.

Дори Лекси спря да тършува из рафтовете и се обърна към семейството. Все едно гледа жена, която си коси моравата по бикини, помисли си Джеръми. Трудно е да пропуснеш такъв спектакъл. Бебето пищеше, Елиът врещеше, съпругата крещеше на бащата да направи нещо, бащата ѝ викаше в отговор, че се опитва.

Около щастливото семейство се бе събрала тълпа. Жените наблюдаваха актьорите със смесица от благодарност и съжаление – благодарни, че не участват в зрелището, ала наясно (от опит) какво точно преживява младата двойка. Мъжете, от друга страна, очевидно изгаряха от желание да избягат от шумотевицата.

Елиът си удари главата в пода и запищя още по-горолмно.

– Тръгваме си! – изкрещя жената.

– Не виждаш ли, че точно това се опитвам да направя! – излая в отговор бащата.

– Вземи го!

– Опитвам се!

Елиът не смяташе да съдейства. Когато баща му най-сетне го сграбчи, той се заизвива като разгневена змия. Замята глава насам-натам и размаха крака. Капки пот избиха по челото на бащата. Лицето му се разкриви от усилието. Елиът, от друга страна, сякаш се уголеми – дребничък Хълк, раздуващ се от яростта.

Родителите някак си съумяха да тръгнат, натоварени с пазарските пликове, като бутнаха количката и стискаха в ръце двете си деца. Тълпата се раздели, като че ли Мойсей приближава Червено море, и най-после семейството се скри от погледите на зяпачите. Единствено заглъхващите крясъци продължаваха да напомнят за присъствието му.

Публиката се разотиде. Джеръми и Лекси обаче останаха като замръзнали на място.

– Горките хора – обади се той, питайки се ненадейно дали животът му след няколко години ще е като техния.

– Горките хора – съгласи се тя, сякаш споделяше страховете му.

Джеръми се взираше в посоката, откъдето долиташе стихващият вой. Накрая писъците секнаха. Семейството явно беше излязло от магазина.

– Нашето дете няма да прави такива сцени – обяви той.

– Никога. – Съзнателно или подсъзнателно Лекси бе поставила длан върху корема си. – Това определено не беше нормално.

– А и родителите явно нямаха представа какво да правят – добави Джеръми. – Видя ли го как разговаря със сина си? Все едно е на заседание.

– Абсурдно – кимна Лекси. – А как си крещяха? Децата усещат напрежението. Нищо чудно, че родителите не успяха да ги овладеят.

– Бяха абсолютно безпомощни.

– Абсолютно.

– Но защо?

– Сигурно са твърде заети със собствения си живот и не обръщат достатъчно внимание на малките.

Джеръми, все още застинал като истукан, наблюдаваше как последните зяпачи се разотиват.

- Определено не беше нормално – повтори.
- Точно това си мислех.

Добре де, самозалъгвах се. Дълбоко в себе си Джеръми го знаеше. Лекси също го знаеше, но беше полесно да се преструват, че никога няма да попаднат в такова положение. Понеже ще са по-подготвени. По-всеотдайни родители. По-съпричастни и по-търпеливи. По-любящи.

А детето... е, малката щеше да се чувства прекрасно в атмосферата, с която той и Лекси щяха да я обграждат. Нямаше никакво съмнение. Като бебе ще спи по цяла нощ; щом отрасне, ще проговори рано и ще проявява сръчност над средностатистическата. Щеше да премине с апломб през минното поле на юношеството – без да докосва наркотици, без да поглежда филми, забранени за непълнолетни. Настъпеше ли часът да напусне дома, щеше да е със свършени обноси, да се е дипломира-ла с високи оценки, отварящи ѝ вратите на „Харвард“, където ще стане шампион по плуване на студентската олимпиада и на всичкото отгоре през лятото ще намира време да работи в хуманитарни организации.

Джеръми даде простор на въображението си, но на края раменете му увиснаха сконфузено. Нямаше никакъв опит в отглеждането на деца, но разбираше, че едва ли е толкова лесно. Освен това изпреварваше много събитията.

След час седяха в такси, впримчени в уличното задръстване на път за Куинс. Лекси прелистваше току-що купената „Какво те чака, когато чакаш дете“, а Джеръми съзерцаваше света през стъклото. Беше последната им нощ в Ню Йорк и родителите му организираха малко домашно тържество, за да се запознае Лекси със семейството. Малко, разбира се, беше относителен термин.

Къщата в Куинс щеше да е претърпена както винаги по празник; щяха да присъстват и петимата му братя с петте си съпруги и общо деветнайсетте си деца. Джеръми очакваше с нетърпение да ги види, но сцената, на която бяха станали свидетели току-що, не излизаше от ума му. Семейството изглеждаше толкова... нормално. Ако не броим умората, разбира се. Запита се дали с Лекси ще стигнат дотам, или животът някак си ще ги пощади.

Може би Алвин беше прав. Отчасти поне. Джеръми обожаваше Лекси – иначе нямаше да ѝ поиска ръката – но не можеше да твърди, че я познава добре. Времето просто не им беше стигнало. Колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше колко добре щеше да бъде, ако известно време бяха следвали утъпкания път на другите двойки. Той се беше женил преди и знаеше, че е необходимо време да се научиш да живееш с някого. Да свикнеш с чудатостите му, така да се каже. Всички ги имат, но докато не опознаеш някого, те остават скрити. Запита се какви ли са странностите на Лекси. Ако спи например с една от онези зелени маски, които изглаждат бръчките? Дали ще му е приятно всяка сутрин да се събужда и да вижда зелената маска?

– Защо се умисли? – полюбопитства Лекси.

– Ммм?

– Попитах те за какво си мислиш. Изражението ти е странно.

– О! За нищо!

Тя го изглежда втренчено.

– Нищо или нещо?

Той сбърчи чело.

– Как ти е второто име?

През следващите няколко минути Джеръми зададе въпросите, изредени от Алвин, и научи следното: че

второто ѝ име е Мерин; учила е английска филология; най-добрата ѝ приятелка от колежа се казва Сюзън; аленочервеното е любимият ѝ цвят; предпочита бял хляб; смята Джейн Остин за ненадмината писателка и ще навърши трийсет и две на 13 септември.

Такива ми ти работи.

Джеръми се излегна доволно в седалката, а Лекси продължи да прелиства книгата. Всъщност не я четеше, по-скоро пробягваше по пасажите, за да се ориентира. Чудеше се дали и в колежа е правила така преди изпит.

Наистина не знаеше много за нея, както му натякваше Алвин. Ала същевременно знаеше важното. Лекси била единствено дете. Отраснала в Буун Крийк, Северна Каролина. Родителите ѝ загинали в автомобилна катастрофа и я отгледали родителите на майка ѝ – Дорис и... и... Трябваше да попита. Както и да е, учила в Университета на Северна Каролина в Чапъл Хил, влюбила се в някой си Айвъри и една година живяла в Ню Йорк, където стажувала в библиотеката на Нюйоркския университет. Айвъри я напуснал заради друга и тя се върнала у дома и станала директор на библиотеката в Буун Крийк, каквато била майка ѝ, преди да умре. След известно време се влюбила в мъж, когото уклончиво наричаше Ренесанса, но той отпътувал и повече не стъпил в града. Оттогава живеела спокойно; от време на време излизала с местния заместник-шериф, докато не се появил Джеръми. И, о, да – баба ѝ Дорис, собственичка на ресторант в Буун Крийк, твърдеше също така, че притежава ясновидска дарба, включително способност да предсказва пола на неродените бебета. Така Лекси беше научила, че детето им ще е момиче.

Това, отбеляза си наум Джеръми, сигурно беше известно на всички жители на Буун Крийк. Но знаеха

ли всички, че си отмята косата зад ушите, когато е притеснена? Или че готви страхотно? Или че понякога се усамотява в малка вила близо до фара на нос Хартерас, където се оженили родителите ѝ? Или че освен красива и умна, с виолетови очи, екзотично овално лице и тъмна коса, тя е и прозорлива? Спомни си как веднага разобличи непохватните му опити да я вкара в леглото. Харесваше му, че Лекси никога не го оставя да се измъкне безнаказано, винаги изразява открито мнението си и му се опълчва, когато смята, че той греша. Ала дори тогава излъчва обаяние и женственост. Добавете изкусителния южняшки акцент и факта, че изглежда неотразимо в тесни джинси, и ще разберете защо Джеръми се влюби до полуда.

От друга страна, какво знаеше Лекси за него? Главното в общи линии – че е отрасъл в Куинс, че е най-малкият от шестимата синове в ирландско-италианско семейство и някога мечтаел да стане професор по математика, но осъзнал, че писането му се удава, и в крайна сметка започнал да публикува статии в „Сайънтифик Америкън“, голяма част от които разобличавали „свръхестественото“; че се оженил за Мария, която го напуснала, защото след многократни посещения в гинекологичната клиника и обстоятелни изследвания лекарят ги уведомирал, че Джеръми не може да има деца. Разказа на Лекси как няколко години след това обикаля баровете и излиза с десетки жени, но загърби сериозните връзки, сякаш подсъзнанието му нашепваше, че от него няма да излезе добър съпруг. Лекси знаеше също така как на трийсет и седем Джеръми дойде в Буун Крийк да види с очите си призрачните светлини в местното гробище с надеждата да представи случая в „Добро утро, Америка“, но прекара четири вълшебни дни с нея, завърши-

ли с разгорещен спор. След това той отпътува за Ню Йорк, но осъзна, че не може да си представи да живее без нея, и се върна, за да ѝ го докаже. В отговор тя постави дланта му върху корема си и той най-сетне повярва, че се случват чудеса (поне в чудото на бременността, дало му шанс да стане баща – нещо, което смяташе за невъзможно).

Той се усмихна замислен, че от това може да излезе доста добра история. Достойна дори за роман.

В крайна сметка Лекси също се бе влюбила в него. Погледна я и се запита защо. Не се смяташе за отблъскващ, разбира се, но каква притегателна сила събира двама души? Беше писал много статии за причините за привличането и бе способен да обсъжда надълго и нашироко ролята на феромоните, допамина и биологичните инстинкти, но те не обясняваха чувствата му към Лекси. Или нейните към него. Нямаше обяснение. Знаеше само, че си пасват някак си и усещаше как цял живот е пътувал неотменно към нея.

Романтична представа, дори поетична – нещо неприсъщо за него досега. Това вероятно беше още една причина да е сигурен, че тя е Жената. Понеже бе разтворила сърцето и съзнанието му за нови чувства и идеи. Каквато и да беше причината обаче, докато пътуваше в колата с прекрасната си бъдеща съпруга, Джержми предвкушаваше със задоволство бъдещето.

Протегна се и улови ръката ѝ.

Какво значение има, че изоставя дома си в Ню Йорк и поставя кариерата си на заден план, за да заживее наред нищото? Предстои му да се ожени, да свие семейно гнездо, да се подготви за бебето. Нима е толкова трудно?